

Rapport

Klacht

Op 1 maart 2007 heeft het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) de inning van de kinderalimentatie van verzoekster overgenomen. Verzoekster klaagt erover dat het LBIO noch de gerechtsdeurwaarder tot het moment dat haar ex-echtgenoot op 8 januari 2008 failliet werd verklaard, kinderalimentatie voor haar heeft geïnd, ondanks dat zij het LBIO diverse keren van verhaalsmogelijkheden op de hoogte heeft gesteld.

Beoordeling

Algemeen

Verzoekster en haar ex-echtgenoot hebben samen twee kinderen. Op 5 februari 1998 heeft de rechter bepaald dat verzoeksters ex-echtgenoot (ook: de betalingsplichtige) maandelijks kinderalimentatie moet betalen. Sinds september 2006 was er een achterstand in de betalingen ontstaan. Daarom schakelde verzoekster het LBIO in. Deze nam op 1 maart 2007 de inning van haar over. Ondanks diverse pogingen van het LBIO en de ingeschakelde gerechtsdeurwaarder lukte het niet om de kinderalimentatie te innen. Op 12 februari 2008 deelde het LBIO verzoekster mee dat haar ex-echtgenoot failliet was verklaard en dat de openstaande vordering bij de curator was ingediend. Totdat het faillissement was beëindigd kon het LBIO geen maatregelen nemen.

Verzoekster diende op 10 maart 2008 een klacht in over de werkwijze van het LBIO. De directeur achtte verzoeksters klacht bij brief van 18 april 2008 ongegrond. Verzoekster wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman.

I. Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat het LBIO haar eerst om verhaalsinformatie over haar ex-echtgenoot had gevraagd en dat, toen zij die had verzameld en ingeleverd bij het LBIO, er niets of te laat iets met die informatie is gedaan. Hierdoor heeft het LBIO iedere kans om kinderalimentatie van haar ex-echtgenoot te innen, laten schieten, aldus verzoekster. Het gevolg ervan is dat het LBIO tot het moment dat haar ex-echtgenoot failliet werd verklaard, geen kinderalimentatie heeft geïnd. Ook de gerechtsdeurwaarder die door het LBIO was ingeschakeld heeft de verschaft informatie niet gebruikt. Deze is er net zomin als het LBIO in geslaagd de kinderalimentatie te innen. Verzoekster neemt dit beide instanties kwalijk.

2. Op 11 mei 2007 stuurde het LBIO een brief aan verzoekster met de mededeling dat de ex-echtgenoot ondanks aanmaningen om tot betaling over te gaan, dit niet had gedaan. Voordat het LBIO tot executiemaatregelen over kon gaan, moest het LBIO zich eerst op de hoogte stellen van de huidige inkomstenbronnen, eigendommen of vermogen van de betalingsplichtige. Daartoe had het LBIO bij diverse instanties om informatie gevraagd. Het

LBIO deed in deze brief ook een beroep op verzoekster. Indien zij bruikbare informatie over haar ex-echtgenoot had, dan moest zij dat het LBIO zo spoedig mogelijk meedelen. Het kon gaan om bijvoorbeeld inkomstenbronnen, een rekeningnummer, een eigen auto, een eigen zaak of erfenissen.

3. Op 16 mei 2007 deelde verzoekster het LBIO mee dat haar ex-echtgenoot een eenmanszaak zou hebben, dat hij niet over een auto beschikte, zijn bankrekening ingetrokken zou zijn en dat hij een erfenis van een oom zou ontvangen. Op 21 mei 2007 liet zij het LBIO weten wat het nieuwe rekeningnummer van haar ex-echtgenoot was.

4. Op 21 mei 2007 ontving het LBIO bericht van de Gemeentelijke Sociale Dienst, en de Dienst Wegverkeer. Zij beschikten niet over informatie met betrekking tot de betalingsplichtige. De Kamer van Koophandel liet het LBIO op 22 mei 2007 weten dat de eenmanszaak van de ex-echtgenoot daar stond ingeschreven. Vervolgens stelde het Kadaster het LBIO op 1 juni 2007 op de hoogte van het bestaan van een onroerende zaak op naam van de ex-echtgenoot. De Belastingdienst informeerde het LBIO op 8 juni 2007. Uit die informatie bleek dat de betalingsplichtige een baan zou hebben bij een stichting. Dit was voor het LBIO geen nieuwe informatie. Op 11 april 2007 had het LBIO namelijk al beslag op dit salaris van de betalingsplichtige gelegd, maar dat had niet tot inning van gelden geleid. De ex-echtgenoot van verzoekster bleek daar niet meer werkzaam te zijn.

5. Bij brief van 25 juni 2007 deelde het LBIO verzoekster mee dat het geen relevante informatie had kunnen achterhalen waarmee kon worden overgegaan tot gerichte incassomaatregelen. De zaak was op 12 juni 2007 overgedragen aan gerechtsdeurwaarderskantoor Boiten, Luhrs & Van der Lubbe te Den Haag met het verzoek om te proberen de verschuldigde kinderalimentatie zo spoedig mogelijk te incasseren en aan het LBIO door te betalen. Of dit daadwerkelijk tot resultaat zou leiden, was op voorhand niet te zeggen, aldus de brief van het LBIO. Mocht de gerechtsdeurwaarder succesvol zijn, dan zou het nog geruime tijd duren voordat verzoekster geld tegemoet zou kunnen zien.

6. Verzoekster belde op 2 juli 2007 met het LBIO met de mededeling dat zij een nieuw woonadres van haar ex-echtgenoot kon doorgeven. Deze informatie werd door het LBIO gecheckt bij de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA) en vervolgens in een brief van 3 juli 2007 doorgegeven aan de gerechtsdeurwaarder. De gerechtsdeurwaarder berichtte het LBIO op 16 juli 2007 dat het voorbereidingen aan het treffen was om beslag op zaken en vermogen van de betalingsplichtige te leggen.

Op 24 juli 2007 belde verzoekster weer met het LBIO. Ditmaal om te melden dat haar ex-echtgenoot over een Mercedes-Benz ter waarde van € 10.000 zou beschikken. Deze informatie werd na verificatie bij de Dienst Wegverkeer op 31 juli 2007 aan de gerechtsdeurwaarder doorgegeven.

7. Het LBIO ontving op 14 augustus 2007 een bericht van de gerechtsdeurwaarder met het verzoek om een uittreksel uit de GBA ten behoeve van de adresgegevens van de betalingsplichtige. Het LBIO gaf aan dit verzoek gehoor op 20 augustus 2007. Op 21 augustus 2007 deelde de gerechtsdeurwaarder het LBIO mee dat de adresgegevens van de betalingsplichtige bij de GBA in onderzoek waren gesteld. De gerechtsdeurwaarder zou de zaak drie maanden aanhouden en dan opnieuw bij de gemeente naar de adresgegevens van de betalingsplichtige informeren.

8. Op 20 september 2007 gaf het LBIO rekeningnummers van de betalingsplichtige door aan de gerechtsdeurwaarder. Ook werd op die dag de GBA weer bevraagd door het LBIO. In retour ontving het LBIO op 24 september 2007 de reeds bekende adresgegevens die door de GBA in onderzoek waren gesteld.

9. Op 6 november 2007 deelde het LBIO verzoekster mee dat het bankbeslag van 26 oktober 2007 dat de gerechtsdeurwaarder had gelegd, geen doel had getroffen. Het LBIO had dit mogelijke beslag op 5 oktober 2007 bij verzoekster aangekondigd.

10. Vervolgens nam verzoekster op 9 november 2007 weer contact op met het LBIO met de mededeling dat haar ex-echtgenoot op 17 november 2007 zou gaan trouwen. Het LBIO zou na sluiting van het huwelijk nagaan of de vordering zou kunnen worden verhaald op het door het huwelijk ontstane vermogen. Op 19 november 2007 liet verzoekster het LBIO weten dat het huwelijk geen doorgang had gevonden.

11. Op 15 januari 2008 kreeg het LBIO bericht van de GBA dat het adres van de betalingsplichtige nog steeds in onderzoek was. Hiervan berichtte het LBIO de gerechtsdeurwaarder. Vervolgens vroeg het LBIO op 25 januari 2008 nogmaals bij de GBA om de adresgegevens van de betalingsplichtige. Het antwoord was dat het adres nog altijd in onderzoek was.

12. De gerechtsdeurwaarder deelde het LBIO bij brief van 8 februari 2008 mee dat de betalingsplichtige failliet was verklaard op 8 januari 2008. De gerechtsdeurwaarder had namens het LBIO de vordering bij de curator ingediend en zou het dossier gaan sluiten. Hierover werd verzoekster op 12 februari 2008 geïnformeerd.

13. Verzoekster diende op 10 maart 2008 een klacht in bij het LBIO, omdat zij zeer ontevreden was met de door het LBIO gevolgde werkwijze.

De directeur achtte verzoeksters klacht ongegrond. Hij zette uiteen welke werkzaamheden, die binnen zijn mogelijkheden liggen, door het LBIO waren verricht (zie daarvoor hierboven onder 2. tot en met 12.). Deze bevoegdheden met betrekking tot het nemen van executiemaatregelen, zijn beperkt tot het leggen van enkelvoudig loonbeslag. Daarom had het LBIO de opdracht tot invordering op 12 juni 2007 overgedragen aan de gerechtsdeurwaarder, aldus de directeur. Bij de overdracht had het LBIO alle op dat

moment bekende verhaalsmogelijkheden doorgegeven. Ook verhaalsmogelijkheden die het LBIO daarna bekend werden, speelde het aan de gerechtsdeurwaarder door.

De directeur legde uit dat na de overdracht het aan de gerechtsdeurwaarder is om te beoordelen of en welke mogelijkheden er zijn om tot invordering over te gaan. Ook lichtte hij toe hoe het komt dat het vervolgens vaak tijd kost voordat het tot daadwerkelijke incasso van gelden komt. Ten eerste moet de gerechtsdeurwaarder het adres van de betalingsplichtige op juistheid controleren. Ten tweede onderzoekt hij de verhaalsmogelijkheden. Daarbij wordt gekeken of de kosten van een eventuele executie niet boven de opbrengsten ervan zullen uitstijgen. Ten derde moet de gerechtsdeurwaarder de betalingsplichtige aanschrijven voordat hij verdergaande incassomaatregelen mag nemen. Ten slotte kosten de procedures die gevolgd moeten worden om incassomaatregelen te kunnen uitvoeren veel tijd. Deze procedures, zoals beslag op (on)roerende zaken, zijn wettelijk vastgelegd en daaraan zijn wettelijke termijnen verbonden. Het LBIO heeft, hoe vervelend dat voor verzoekster ook is, geen mogelijkheden om dit proces te versnellen, aldus de directeur.

De directeur vervolgde zijn relaas met de mededeling dat hij bij de gerechtsdeurwaarder had nagevraagd welke verschillende mogelijkheden tot executie deze had overwogen. Het beslag op de auto van verzoeksters ex-echtgenoot was in augustus 2007 niet gelegd, omdat de gerechtsdeurwaarder niet beschikte over het juiste adres van de betalingsplichtige. Beslag op de bankrekening in oktober 2007 had evenmin succes gehad. En vervolgens was de betalingsplichtige op 8 januari 2008 failliet verklaard.

Uit het door hem geschetste verloop van het dossier was hem gebleken dat het LBIO in zijn ogen voldoende actie had ondernomen om tot inning van de verschuldigde kinderalimentatie over te gaan. Dat dit niet tot inning van de gelden heeft geleid, deed daar niet aan af, aldus de directeur. De klacht was ongegrond.

14. Verzoekster richtte zich op 15 mei 2008 tot de Nationale ombudsman met het verzoek haar klacht in onderzoek te nemen. De Nationale ombudsman opende het onderzoek en legde de klacht, gelet op beider verantwoordelijkheid om de kinderalimentatie te innen, zowel aan de directeur van het LBIO, als aan de gerechtsdeurwaarder voor. In reactie op de door de Nationale ombudsman voorgelegde klacht liet de directeur van het LBIO op 10 november 2008 weten dat hij zijn eerder ingenomen standpunt ten aanzien van deze klacht handhaafde. Hij acht de klacht ongegrond.

15. In zijn brief ging de directeur ook in op de vragen die de Nationale ombudsman had gesteld. Hierin was tevens de reactie van de gerechtsdeurwaarder opgenomen. De directeur liet weten dat het LBIO de gerechtsdeurwaarder een algemene incasso-opdracht had gegeven. De uitkomsten uit het verhaalsonderzoek van het LBIO werden met de opdracht aan de gerechtsdeurwaarder meegegeven. De gerechtsdeurwaarder werd gewezen op de eenmanszaak van de betalingsplichtige en op het feit dat deze voor 1/30

eigenaar was van een pand. Ook nagekomen informatie over de auto werd aan de gerechtsdeurwaarder doorgestuurd. De directeur vervolgde met aan te geven dat het aan de gerechtsdeurwaarder is om te bepalen welke weg hij bewandelt om tot inning te komen. Daarbij speelt de kosten-batenanalyse een grote rol. Indien het vermoeden bestaat dat de kosten van beslag hoger zullen zijn dan de opbrengst, wordt er niet zo snel overgegaan tot beslag. Indien hoge kosten aan beslag zijn verbonden, vindt er overleg met het LBIO plaats. Dat was in dit geval niet gebeurd, aldus de directeur.

De mogelijkheden van verhaal waren in deze zaak beperkt. De betalingsplichtige was voor 1/30 eigenaar van een pand, waarop ook nog een recht van vruchtgebruik rustte. De kansen op een succesvol beslag waren gering, aldus de directeur. Beslag op de inboedel en op de bankrekeningen was geprobeerd, maar dit had niets opgeleverd. De mogelijkheid een erfenis te achterhalen vereist een hoop informatie over de erflater en de notaris die met de verdeling van de nalatenschap is belast. Deze informatie is niet in een centraal register na te trekken voor het LBIO; daarvoor is het afhankelijk van de informatie van bijvoorbeeld verzoekster. Met deze mogelijke verhaalsbron was daarom niets gedaan, aldus de directeur.

Het beslag op de auto was evenmin succesvol gebleken, vervolgde de directeur. Nadat het LBIO de gerechtsdeurwaarder over de aanwezigheid van de auto had geïnformeerd, bleek er in eerste instantie geen bekend adres van de betalingsplichtige te zijn. Openbare betekening was, gelet op de financiële positie van de betalingsplichtige niet opportuun. Vervolgens is aan deze mogelijkheid van verhaal niet meer gedacht door de gerechtsdeurwaarder. Op het moment dat er toch beslag op de auto werd gelegd, bleek dat de betalingsplichtige twee dagen daarvoor failliet was verklaard, aldus de directeur. Hij gaf nog aan dat de gerechtsdeurwaarder bij de rechter-commissaris het verslag van de curator had opgevraagd. Hierin was wellicht te achterhalen of destijds op de auto een pand had gerust, zodat beslag van de gerechtsdeurwaarder überhaupt niet mogelijk was geweest.

Met betrekking tot het adresonderzoek door de GBA merkte de directeur nog het volgende op. Zodra een adres door de gemeente in onderzoek is genomen, kan de gerechtsdeurwaarder geen ambtelijke taken meer verrichten. Het is namelijk niet zeker op de betalingsplichtige (nog) op dat adres woont, hetgeen noodzakelijk is voor de betekening van een beslag. Wanneer de gerechtsdeurwaarder vergeefs exploten uitbrengt op zo'n adres, brengt dat onnodige kosten met zich mee. Openbare betekening zou mogelijk zijn, maar daartoe wordt niet overgegaan als vermoed wordt dat de hoge kosten die daarmee gemoeid gaan, hoger zullen zijn dan de opbrengsten. Een ander punt van adresonderzoek is, dat de in beslag te nemen zaken zich vaak in de woning zullen bevinden. Als het adres niet bekend is, dan is de inboedel ook niet bekend, besloot de directeur.

De directeur liet nog weten dat de gerechtsdeurwaarder had aangegeven zich te realiseren dat hij in de behandeling van het dossier steken had laten vallen. Hiervoor bood hij zijn

excuses aan. De betrokken medewerkers waren door de gerechtsdeurwaarder verzocht in het vervolg zeer nauwkeurig met de door het LBIO verstrekte verhaalsinformatie om te gaan.

De directeur sloot af met de opmerking dat het LBIO op dit moment geen executiemaatregelen kon treffen. De betalingsplichtige kan slechts verzocht worden zijn lopende bijdrage te voldoen gedurende het faillissement.

16. Verzoekster reageerde op 2 januari 2009 op deze brief van de directeur. Zij gaf aan graag op de hoogte gesteld te willen worden van de gegevens van de curator die bij de rechter-commissaris waren opgevraagd. Ook schreef zij dat zij weinig had aan de excuses van de gerechtsdeurwaarder.

17. Op 28 augustus 2009 verschaftte het LBIO nadere informatie over de bovenvermelde gegevens van de curator. Uit dit verslag dat de curator op 14 april 2008 had opgemaakt voor de rechter-commissaris, blijkt niets van een auto die binnen de boedel zou vallen. Daarnaast blijkt uit het verslag dat de betalingsplichtige destijds in een gemeubileerde huurflat had verbleven en dat deze woning vanaf eind december 2007 verlaten bleek te zijn. De enige bezittingen waarover de betalingsplichtige op dat moment beschikte was kleding. Ook bleek uit het verslag dat de schuld van verzoeksters ex-echtgenoot zeer hoog is en dat er zowel preferente als concurrente vorderingen bij de curator waren ingediend.

Tevens verschaftte het LBIO meer duidelijkheid over het falen van het bankbeslag. Het bleek dat de gerechtsdeurwaarder op 26 oktober 2007 onder zowel de Postbank als de ABN-Amro beslag had gelegd op alle gelden en geldswaarden die zij onder zich hadden van de betalingsplichtige. De Postbank deelde de gerechtsdeurwaarder op 30 oktober 2007 mee dat hij geen gelden had aangetroffen. De ABN-Amro liet op 23 november 2007 weten dat hij op de betalingsplichtige een grotere vordering had dan andersom. De bank had de schuld van verzoekers ex-echtgenoot verrekend met wat er nog op zijn rekening stond. Er was, met andere woorden, voor de gerechtsdeurwaarder niets te halen.

In het telefoongesprek van 27 augustus 2009 dat aan deze informatie voorafging, zegde de medewerkster van het LBIO toe dat het LBIO de betalingsplichtige nog eens zou aanschrijven met het verzoek zijn lopende verplichting te voldoen. De achterstand was inmiddels al opgelopen tot € 10.837,32 voor de kinderalimentatie alleen. De gerechtsdeurwaarderskosten en de opslagkosten waren nog niet meegerekend. Ook zou verzoekster worden bericht over de stand van zaken. Dit was sinds 12 februari 2008 niet meer gebeurd.

18. Verzoekster deelde naar aanleiding van deze informatie op 27 augustus 2009 mee dat haar ex-echtgenoot bij de rechter nog niet had verzocht om nihilstelling van zijn kinderalimentatieverplichting. De kinderalimentatie liep dus nog altijd door.

II. Beoordeling

Met betrekking tot het LBIO

Ten aanzien van de periode tot de overname door de gerechtsdeurwaarder

19. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Van het LBIO mag worden verwacht dat het - mede met het oog op de financiële belangen die bij de inning van alimentatie een rol spelen - bij de inning van verschuldigde kinderalimentatie de vereiste voortvarendheid betracht en de mogelijkheden tot inning optimaal benut. Om tot inning te komen, staat het LBIO een aantal middelen ten dienste. In het geval blijkt dat één van deze middelen niet of niet geheel tot resultaat leidt, is het de taak van het LBIO om tijdig actie te ondernemen bij het onderzoeken van de overige middelen - bijvoorbeeld het leggen van loonbeslag en/of het inschakelen van een deurwaarder - om tot invordering te komen.

20. Nadat het LBIO de inning op 1 maart 2007 had overgenomen, heeft het, nadat de betalingsplichtige naliert uit zichzelf de achterstand in de kinderalimentatie te betalen, binnen een maand beslag trachten te leggen onder de werkgever van de betalingsplichtige. Dit faalde, omdat de betalingsplichtige daar niet meer bleek te werken.

Een maand later liet het LBIO verzoekster weten dat het bij diverse instanties informatie had opgevraagd en vroeg het ook verzoekster om informatie over verhaalsmogelijkheden. In diezelfde maand mei en in begin juni 2007 kreeg het LBIO van zowel verzoekster als van diverse instanties informatie over de betalingsplichtige. Omdat de verhaalsmogelijkheden van het LBIO waren uitgeput, deze kan slechts overgaan tot vereenvoudigd derdenbeslag, heeft het LBIO op 12 juni 2007 de gerechtsdeurwaarder ingeschakeld met het verzoek de inning over te nemen.

Deze periode overziend kan de Nationale ombudsman niet anders concluderen dan dat het LBIO voortvarend te werk is gegaan. Het LBIO heeft tijdig onderkend dat het zelf niet tot inning zou komen en heeft na drie maanden de gerechtsdeurwaarder ingeschakeld. Hiermee heeft het LBIO gehandeld conform het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

Ten aanzien van de informatieverstrekking in de periode vanaf de overname door de gerechtsdeurwaarder

21. Ook nu wordt getoetst aan het vereiste van voortvarendheid.

22. Bij en na de overname heeft het LBIO de gerechtsdeurwaarder regelmatig geïnformeerd over verhaalsmogelijkheden. Deze informatie verschaftte het LBIO steeds enkele dagen nadat het deze van verzoekster of een instantie had ontvangen. Daarnaast

heeft het LBIO nadat het van de gerechtsdeurwaarder te horen had gekregen dat de adresgegevens van de betalingsplichtige in onderzoek waren genomen, regelmatig uit eigen beweging informatie bij de GBA opgevraagd. Zodra dit adres niet meer in onderzoek zou zijn, zou de gerechtsdeurwaarder zijn verhaalsmogelijkheden weer kunnen voortzetten. Deze had immers laten weten de zaak drie maanden te zullen laten rusten in verband met dat onderzoek. Ook ten aanzien van deze periode heeft de Nationale ombudsman niet de indruk gekregen dat het LBIO te weinig voortvarend heeft gewerkt. Er zijn niet al te grote tussenpozen tussen de diverse acties gevallen. Hetzelfde geldt voor het doorgeven van informatie over de betalingsplichtige aan de directeur. Hiermee heeft het LBIO gehandeld in overeenstemming met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

De Nationale ombudsman merkt nog wel op dat het hem heeft verbaasd dat het LBIO verzoekster na het bericht van 12 februari 2008 dat haar ex-echtgenoot failliet was verklaard, niet nader heeft geïnformeerd over het verloop van haar zaak. De medewerkster van het LBIO gaf op 27 augustus 2009 aan dat hierin verandering zou worden aangebracht en dat verzoekster zou worden geïnformeerd.

Ten aanzien van het aansturen van de gerechtsdeurwaarder

23. Het beginsel van goede samenwerking houdt in dat overheidsinstanties bij het vervullen van hun taken niet primair kijken naar de organisatiebelangen en doelen van de eigen organisatie, maar in het belang van burgers, bedrijven en instellingen goed samenwerken, zelfs als die samenwerking nadelen oplevert voor een bepaalde overheidsinstantie. Dit brengt met zich mee dat het LBIO, in het geval de zaak eenmaal in handen van een deurwaarder is gesteld, regelmatig bij die deurwaarder dient te informeren naar de stand van zaken om te bezien of diens inspanningen voldoende effectief zijn, en zo nodig actie dient te ondernemen teneinde de deurwaarder aan te sturen of aan te sporen over te gaan tot het treffen van executiemaatregelen.

24. De Nationale ombudsman wil een kritische noot plaatsen bij de controle die het LBIO als opdrachtgever heeft gehouden op de gerechtsdeurwaarder met betrekking tot het nemen van actie naar aanleiding van de informatie die het over de betalingsplichtige aan de directeur had verschaft. Ook het LBIO heeft zich immers te verantwoorden richting de ontvangstgerechtigde, nadat het de inning heeft overgedragen aan de gerechtsdeurwaarder. Het LBIO mag zich niet verschuilen achter de verantwoordelijkheid van de gerechtsdeurwaarder over welke verhaalspogingen zullen plaatsvinden. Het LBIO is op de hoogte van de informatie die het naar de gerechtsdeurwaarder doorspeelt. Het is dan niet meer dan vanzelfsprekend dat het LBIO bij die soorten van verhaal die enige kans van slagen zouden kunnen hebben, bij de gerechtsdeurwaarder blijft informeren naar of aandringen op mogelijkheden tot beslag als daar van de zijde van de gerechtsdeurwaarder geen informatie over wordt teruggekoppeld. Vanzelfsprekend dient rekening gehouden te

worden met de kosten en opbrengsten van een eventueel beslag en de hoogte van de vordering.

In dit geval attendeerde verzoekster het LBIO op een auto met een aanschafwaarde van € 10.000. Indien een voorwerp van beslag een aanzienlijke waarde heeft (zoals deze auto), moet dit bedrag de kosten van een openbare betekening kunnen overschrijden. Het is in zo'n geval aan het LBIO om over de activiteiten van de gerechtsdeurwaarder vragen te blijven stellen. Uiteindelijk heeft beslaglegging op deze auto niet plaatsgevonden. Hiermee zijn kansen om (de achterstand in de) kinderalimentatie te innen, niet gegrepen. Door na te laten bij de gerechtsdeurwaarder aan te dringen op meer actie ten aanzien van die auto, heeft het LBIO het belang van verzoekster te weinig in het oog gehouden en daarmee niet gehandeld conform het beginsel van goede samenwerking.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

Met betrekking tot de gerechtsdeurwaarder

25. Ook hier wordt getoetst aan het beginsel van goede samenwerking.

26. De gerechtsdeurwaarder kreeg op 12 juni 2007 het verzoek de inning van het LBIO over te nemen. Op 16 juli 2007 gaf de gerechtsdeurwaarder aan het LBIO door dat hij voorbereidingen aan het treffen was om beslag op zaken en vermogen van de betalingsplichtige te leggen. Op 31 juli 2007 gaf het LBIO aan de gerechtsdeurwaarder door dat de betalingsplichtige over een auto zou beschikken. Half augustus 2007 kwam het verzoek bij het LBIO binnen om de adresgegevens te controleren en een week later liet de gerechtsdeurwaarder het LBIO weten dat de gemeente het adres van de betalingsplichtige in onderzoek had. De gerechtsdeurwaarder zou de zaak drie maanden aanhouden. Pas op 26 oktober 2007 ging de gerechtsdeurwaarder over tot het leggen van bankbeslag, waarvoor adresgegevens niet relevant zijn, nadat het LBIO hem op 20 september 2007 al van de rekeningnummers van de betalingsplichtige op de hoogte had gesteld. Dit leverde niets op. In januari 2008 trachtte de gerechtsdeurwaarder beslag op de auto te leggen, hetgeen te laat was omdat de betalingsplichtige twee dagen daarvoor failliet was verklaard.

De gerechtsdeurwaarder heeft zelf aangegeven kansen te hebben laten liggen. De Nationale ombudsman vindt het betreurenswaardig dat de gerechtsdeurwaarder niet meer oog heeft gehad voor mogelijkheden om geld te innen. In gevallen dat adresgegevens in onderzoek zijn genomen, kan het raadzaam zijn met het LBIO te overleggen welke stappen genomen zullen worden. De haalbaarheid om tot openbare betekening over te gaan, zal besproken moeten worden. Daarbij is het raadzaam om de informatie die van het LBIO is ontvangen zorgvuldig te bestuderen en zich bewust te zijn van de informatie die al is aangeleverd. Als dit laatste (tijdig) was gebeurd, had wellicht eerder beslag op de auto gelegd kunnen worden en was er een (kleine) kans dat dit wat had opgeleverd. Nu heeft verzoekster volledig achter het net gevestigd en zit zij met een openstaande vordering van

inmiddels meer dan € 10.000. Het geheel overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de gerechtsdeurwaarder heeft gehandeld in strijd met het beginsel van goede samenwerking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het LBIO te Rotterdam, is

niet gegrond, ten aanzien van:

- het oppakken van het verzoek om overname van de inning en het handelen daarna, zowel voor als na het overdragen van het dossier aan de gerechtsdeurwaarder;

gegrond, ten aanzien van:

- het samenwerken met de gerechtsdeurwaarder teneinde de kinderalimentatie te innen, wegens schending van het beginsel van goede samenwerking.

De klacht over de onderzochte gedraging van de gerechtsdeurwaarder te Den Haag is gegrond, wegens schending van het beginsel van goede samenwerking.

Onderzoek

Op 10 mei 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw B. te Maastricht, met een klacht over een gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Rotterdam en het gerechtsdeurwaarderskantoor Boiten, Luhrs & Van der Lubbe te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, respectievelijk de gerechtsdeurwaarder, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de directeur en de gerechtsdeurwaarder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kreeg verzoekster de gelegenheid op de door de directeur en de gerechtsdeurwaarder verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de directeur en aan de gerechtsdeurwaarder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoekster deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Noch de directeur van het LBIO noch de deurwaarder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Verzoekschrift van verzoekster, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoekster en het LBIO.
2. Standpunt van de directeur van het LBIO, die ook namens de gerechtsdeurwaarder reageerde, van 6 november 2008, met bijlagen.
3. Reactie van verzoekster van 2 januari 2009.
4. Informatie van het LBIO van 27 en 28 augustus 2009.
5. Informatie van verzoekster van 27 augustus 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond